

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

နာမည်မှာအပင်ဖြစ်၍အပွင့်ကမေတ္တာ

အာချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုပတ်

အခန်း(၁)

"ရွှေဖူးစာ ဖန်လာကာ...××× အခွင့်အရေးပေးလို့ ရယ် သူ့ကို သာ ကွယ် ××× ချစ်စေဟု နိ ပွားမိခဲ့တယ် ××× သို့ပေမဲ့ တကယ် ကံကြမ္မာ ဖန်လာတကယ် ××× ရတက်ကြီးစွာ စနက်မီး ××× မွေနေပြီကွယ် ×××

ခက်တယ် ××× ခက်တယ် ××× အကြောင်းကံရယ် ××× ပေါင်း ရန်မလွယ် ××× ဪ... မကြင်နာသူကလေးမှာ ဖြင့် ပူဆွေးဗျာပါကြွယ် ××× ဆိုးဝါးလှတဲ့ အချစ်တရားရယ် ××× ဒုက္ခပေးမယ့်အတူတူဖြင့်ကွယ် ××× ဘာကြောင့်ရယ် အသည်းနှလုံးထဲဝင်အောင်းကာရယ် ××× နေရတာလဲ.....ကွယ် ×××"

ဆရာကြီး အလင်္ကာကျော်စွာ/ ရွှေပြည်အေး ခံစားရေးဖွဲ့ခဲ့တဲ့ "ချစ်ဆိပ်ရည်" သီချင်းသံကို ကြားရဖို့ ဆိုတာ ဒီဘက်ခေတ်မှာ မရှိသလောက် ရှားနေပေမယ့် လယ်ကွင်းထဲမှာ ကောက်စိုက်နေသော ကောက်စိုက်သမလေး နှုတ်မှ ထိုသီချင်းကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် ညည်းတွားသီဆိုနေသည်မှာ လွမ်းမောဖွယ်ရာ အတိနှင့်ရယ်ပါ။

ရီဝေမှိုင်းအုံ့နေသော တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်တွေက ပြိုတော့မယောင်နှင့် တကယ်တမ်းကျတော့ ငိုတော့မည် မျက်ရည်တွေကို လူမြင်မခံဝံ့လို့ အံ့ကြိတ်ကာ တင်းခံနေသည့်ပုံနှယ်။ ဆယ်လံပတ်လည် တစ်ကွက် သ

တံမှတ်ချက်နှင့် နှစ်ဆယ်လံ ပတ်လည်မျှရှိသော လယ်ကွက်ကလေးထဲ မှာ အစိမ်းရောင် မိုးကာစကို ခါးမှာ ပတ်လည်ချည်လျက် ရေနံချေးဝနေ သော နှီးခမောက်ကို ဆောင်းကာ၊ မိုးပဲပြိုပြို၊ တိမ်ပဲငိုငို ထိုအရာတွေနှင့် အကာအကွယ်ယူဖို့ အဆင်သင့်မို့ သီချင်းဆိုမပျက်သလို လက်တွေကလည်း လှုပ်ရှားမှုမပျက်ပေ။

ဘယ်လက်က ကောက်ပင်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး လက်မနှင့် လက်ညှိုးခွဲပေးသမျှ ကောက်ပင်တွေကို ညာလက်က တာဝန်မပျက်တမ်းယူ၍ လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်နှစ်ချောင်းက ရေကိုထိုးခွင်း၍ မြေပြင်မှာ တမန်းပျော့ထဲသို့ ထိုးစိုက်နေသည် ။ သူမလေး လှုပ်ရှားနေသမျှ အစိမ်းရောင် ကောက်ပင်တွေက ညီညီညာညာနှင့် တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် လယ်ကွက်ထဲမှာ နေရာယူနေကြ၏။

ဘယ်မှာ လဲ အချစ်သူခ xxx အချစ်ရဲ့ သာယာကြည်နူးခြင်းတွေရယ် xxx ကွဲအက်ကြေပြုန်းလုဖြစ်နေသူရဲ့ xxx အသည်းနှလုံးကို မှကွယ် xxx အဆိပ်ရည်လွှမ်းတဲ့ အချစ်ကိုမှ တကယ် xxx ကြံဖန်ထည့်သွင်းပေးနိုင်ရက်တော့ xxx တယ် xxxxx

"ဟိတ် ...ပိတောက်"

"အမယ်လေး.."

"ဝုန်း..."

"ဟား...ဟား...ဟား...ဟား"

"ခစ်...ခစ်..."

မှန်ပါသည် ။ ကောက်စိုက်နေသော ကောင်မလေး၏ နာမည်မှာ နွေပိတောက်ဖြစ်ပြီး ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလာသော နှစ်ယောက်မှာ ပိတောက်

ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဝါဆိုနှင့် ရွှေအဆင်းပါ။ ပိတောက်ကို သူတို့ လှန်လိုက်လို့ လန့်သွားပြီး မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည် မှာ သနပ်ခါးဘဲကျားနှင့်ဆိုတော့ ဇီးကွက်ပုံပေါက်သွားလေတော့ ချစ်သူငယ်ချင်းမလေးကိုကြည့်ကာ ရယ်နေကြတာ အူလိုက်သည်းလိုက်နှင့်ပါ။

"လှလိုက်တာကွာ၊ ဇီးကွက်ကလေး...လေးမှန်သွားတဲ့ ရုပ်နဲ့ "

"ဝါဆိုနော်...နင်တို့ အသံမပေးဘာမပေးနဲ့ ငါ့ကို ဘာလို့ လာလှန်သေးလဲ"

"မသိအောင် လှန်ပါတယ်ဆိုမှ တော့ အသံပေးမလားဟ"

ပိတောက်က မျက်စောင်းလေး ထိုးလေသည် ။ ရွှေအဆင်းက ပိတောက်လက်မှာ ဆုပ်ထားသော ပျိုးပင်တွေကို ကြည့်လျက်...

"ပိတောက်..."

"ဟင်..."

"နင့်ကို ငါကောက်ကူစိုက်ပေးမယ်။ ငါ့ကိုသင်ပေးလေ"

"မလုပ်ပါနဲ့ ရွှေအဆင်းရယ်။ နင့်လက်ကလေးတွေက ဒီလောက်ဖြူနုနေတာ၊ ရွှံ့တွေနွံတွေနဲ့ ထိဖို့ မတန်ပါဘူးဟယ်"

"နင်ကလည်း ပြောတော့မယ်။ ငါလည်း လူပဲလေ။ ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမှတ်လို့ ။ မရဘူး....သင်ပေး"

"အို...ဟဲ့ ရွှေအဆင်း"

ရွှေအဆင်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရေထဲမှာ ဖြန့်ချထားသော ပျိုးဖတ်တစ်ဖတ်ကို ဆယ်ယူလိုက်သည် ။ ဝါဆိုကလည်း ကောက်ယူလေသဖြင့်

"မလုပ်ကြနဲ့ လေ နင်တို့ ကျောင်းဝတ်စုံတွေ မလဲခဲ့ကြဘဲနဲ့ ရွှေတွေ ပေကုန်မှာ ပေါ့"

"တောသား ရွှေပေတာ ဘာဆန်းတာမှတ်လို့ ။ ဟုတ်တယ်နော် ရွှေဆင်း"

"ဟုတ်တာပေါ့"

"ဘာဟုတ်တာလဲ၊ တောသားချင်းတူပေမယ့် နင်တို့ နဲ့ ငါက ဘဝချင်းမတူဘူးလေဟယ်"

"အတူတူပဲ ...ငါကတော့ ရွှေအဆင်းလို သင်ပေးခိုင်းနေစရာ မလိုဘူး။ အိမ်အလယ်မှာ အမေတစ်ယောက်တည်း စိုက်တဲ့ အခါမျိုးမှာ ကူစိုက်နေကျမို့ တတ်ပြီးသား"

"အံ့မယ် ယောက်ျားကြီးက ကောက်စိုက်တတ်တယ်၊ ဟုတ်လား...ဝါဆို"

"ဒါပေါ့"

ရွှေအဆင်းမေးတာကို ဝါဆိုက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြန်ဖြေရင်း ကောက်ပင်တွေကို တစွပ်စွပ်နှင့် စိုက်လေသည် ။ ရွှေအဆင်းက ဝါဆိုဘေးမှာ ဝင်ရပ်လျက်....

"ဝါဆို..."

"ဘာလဲဟ"

"ပီတောက်က ငါ့ကိုသင်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ နင်ပဲ သင်ပေး"

ဝါဆို ခါးကိုဆန့်၍ ရပ်လိုက်ပြီး..

"ဒီမှာ သေသေချာချာကြည့်"

"အင်း...ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ"

"ပျိုးကို ဖင်ညီအောင် လက်ဝါးလေးနဲ့ ဖွဖွရိုက်ညှိရတယ်။ ဒီလိုဟာ"

ဝါဆိုလုပ်ပြတာကို ရွှေအဆင်းက စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး လိုက်လုပ်သည် ။ ဝါဆိုပျိုးကိုင်ထားတာက အားလုံးကို တစ်စုတည်း ယောက်ျားလက်နှင့် ဆုပ်ထားတော့ များ နေသည် လေ။ မိန်းကလေးလက်က သူ့လို အများကြီးမဆုပ်နိုင်။ နှစ်ဆင့်လုပ်ကိုင်ထားသော ပိတောက်လက်ထဲမှာ တော့ ပျိုးတွေက ဝါဆိုလုပ်ထားတာထက်ပင် များ နေသေး၏။

ဒါကို...

ရွှေအဆင်းက ယှဉ်ကြည့်လိုက်ပြီး

"ပိတောက်လက်ထဲမှာ ပျိုးကိုင်ထားတာ ပိုများ တယ်။ ဘယ်လိုကိုင်တာလဲဟင် ပိတောက်"

"နှစ်ဆင့်ကိုင်တာလေ"

"နှစ်ဆင့်"

"အင်း.."

"ဝါဆိုကျတော့ အကုန် တစ်ဆင့်တည်းကိုင်ထားတယ်"

ဝါဆိုကပါ ပိတောက် ပျိုးကိုင်ထားပုံကို လိုက်ကြည့်လေတော့ ပိတောက် မနေသာတော့ပြီမို့ သက်ပြင်းလေးချလိုက်သည် ။ ပြီးမှ ..

"မတတ်ဘဲနဲ့ များ ဆရာက လုပ်ချင်သေးတယ်။ ပျိုးကိုင်တာနှစ်ဆင့်ကိုင်ရတယ် ။ ကိုတတ်ပကြီးရဲ့ "

"ဟုတ်လား အဟဲ၊ ငါလည်း တတ်သလောက် မှတ်သလောက်နဲ့ ငါ့လောက်မတတ်တဲ့ လူကို ဆရာလုပ်ကြည့်တာ"

ဝါဆို ရှက်ရယ်ရယ်လေတော့ မျက်စောင်းနှစ်စင်းက အပြိုင်။ ပိတောက်က ပျိုးကိုင်ထားသောလက်ကို ရှေ့ထုတ်ပြလျက်...

"မတတ်ရင်ကြည့် စောစောက ဝါဆိုပြောသလို ၊ မျိုးကို ဖင်ညီအောင် အရင်ညှိရတယ်။ ပြီးရင် ဒီလိုနှစ်ခုခွဲလိုက်။ လက်ဆုပ်နိုင်သရွေ့တစ်ဆင့်ကိုင်၊ နောက်တစ်ဆင့်ကို အထက်မှာ ကိုင်"

"ဒီလိုလား"

"အင်း..ဝါဆိုက ဟုတ်ပြီ၊ ရွှေအဆင်းက မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီလို ဒီလို"

ပိတောက်က ရွှေအဆင်းရှေ့ကို ရောက်သွားပြီး ပျိုးကိုင်နည်းကို သေသေချာချာလုပ်ပြသည် ။ ပျိုးကိုင်နည်းလေး ဟုတ်သလိုရှိကာမှ ..

"ပျိုးကို လက်မက လိုသလောက်ခွဲထုတ်ပေး ၊ ပြီးရင် ညာလက်ကယူ ၊ လက်ညှိုးနဲ့ လက်ခလယ်ယူပြီး ပျိုးပင်ကိုကပ်ထားပြီးမှ တမန်းထဲကို ထိုးရတယ်"

"ဒီလိုလား"

ရွှေအဆင်းက ပိတောက်ပြောသလိုလိုက်လုပ်လေတော့..

"ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ"

"ငါကတော့ လက်သူကြွယ်ပါ ပါတယ်။ သုံးချောင်းပူးပြီး စိုက်ချလိုက်တာပဲ"

"နင်ပြောသလိုလည်း ဖြစ်တယ်လေ ဝါဆိုရဲ့ ၊ အဓိကက ကောက်ပင် ခေါက်ရိုးမကျိုးဘဲ အမြစ်တွယ်နိုင်ရင် ရတယ်"

သင်ပေးသူနှင့် လိုက်မှတ်ပြီး လုပ်သူတွေ၊ အစီအစဉ်မကျသေးပေမယ့် ရေပြင်ဖွေးဖွေးကတော့ အစိမ်းရောင်တွေနှင့် တစ်စတစ်စ ပပျောက်

လုပါ။

"ပိတောက်"

"ဟင်"

"စောစောက နင်ဆိုတဲ့ သီချင်းက ဘာသီချင်းလဲဟင်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ရွှေအဆင်းရဲ့ "

"ဪ...မိုးက ညိုညိုနဲ့ လွမ်းစရာကောင်းလို့ ပါ။ ပြန်ဆိုပြပါလား။
မျက်ရည်ကျရင် ဝါဆိုပုဆိုးတောင်းပြီး သုတ်ရတာပေါ့"

"မရဘူးဟေ့၊ မျက်ရည်ကျရင် ကိုယ့်ထဘီနဲ့ သာ ကိုယ်သုတ်၊ ငါ့မှာ
အောက်ခံဘောင်းဘီ မပါဘူးဟ"

"ကောင်စုတ်"

ရွှေအဆင်း ကပြောပြီး မျက်စောင်းထိုးလေသည် ။ ပြီးမှ ပိတောက်
ဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ကြည့်ပြီး...

"ဆိုလေ ပိတောက်ရဲ့ "

ဝါဆို နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ကာ...

"ကျွတ်...နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ရွှေအဆင်း ၊ ဒီလောက်လွမ်းပြီး
ငိုချင်ရင် အိမ်ပြန်တာနဲ့ အမေရေ...သမီး ပိတောက်ကို ကောက်ကူစိုက်
လာတယ်လို့ အော်သွားလိုက်၊ နင့်အမေဆူလို့ ငိုရဖို့ ရာနှုန်းပြည့်ပဲသိ
လား။ ဘယ့်နှယ် ဒီလောက် ဟစ်ဟော့တွေ လေးဖက်ထွားတုန်းက သီချ
င်းကို နားထောင်ချင်နေတယ်...ပျင်းစရာကြီး"

"နင် အဲဒီလိုမပြောနဲ့ ဝါဆို၊ နင် မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လဲ"

ပိတောက်က သူမဆိုတဲ့ သီချင်းကို ရှုံ့ချတော့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံပေ။

"ဟုတ်တယ်ဆိုရင် မြန်မာလူမျိုးပဲဟာ၊ မြန်မာမူ မြန်မာ့ဟန်မြန်မာ့ အသံကို နင် လေးစားကြည်ညိုရမှာ ပေါ့"

"ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဆိုင်သမှ ဆိုင်ဆိုင်တောင် မြည်သေးရဲ့ ၊ နင်မသိရင် မှတ်ထား ဝါဆို မြန်မာသံစဉ်တွေက ဘယ်တော့မှ ရိုးအီပြီး တိမ်ကောပျောက်ကွယ်သွားတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဘယ်အချိန်ပဲ နားထောင်နားထောင်နားထဲမှာ စိမ့်ဝင်ပြီး နှလုံးသားအထိ စီးဆင်းသွားတာ၊ နင်ပြောတဲ့ ဟစ်ဟော့တွေကမှ လေ....တစ်ခါသုံးပစ္စည်းလို ခဏမျက်နှာပန်းလှပြီး ငါးနှစ်လောက်ကြာ ဘယ်မှာ ပျောက်ကုန်မှန်းမသိ ဖြစ်ကြတာ။ နားလည်လား"

"ပိတောက် ပြောတာမှန်တယ် ဝါဆို၊ အနီးစပ်ဆုံးပြောရရင် ဦးထွန်းရင်၊ ဦးသိန်းတန်တို့ ဦးမောင်မောင်ညွန့်တို့ သီချင်းတွေကို အခုထိ သီချင်းဟောင်းပေးမယ့် ဓာတ်ပြားကနေ ကက်ဆက်ခွေ၊ ကက်ဆက်ခွေကနေ အခု DVD ခွေတို့ ဘာတို့ ဖြစ်လာသည် အထိ ကူးပြောင်းပြီး နားထောင်နေတဲ့ လူတော့ရှိတယ် နင်သိလား"

"ခင်ဗျားတို့ ပဲပြောတော့ ကျွန်တော် အရှုံးပေးပါတယ်ဗျာ၊ နော်"

ဝါဆို မကျေနပ်သံနှင့်ပြောလေတော့ ပိတောက်နှင့်ရွှေအဆင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးမိကြသည် ။ ဝါဆိုရယ်၊ နွေပိတောက်ရယ်၊ ရွှေအဆင်းရယ်က မူလတန်းမှ စ၍ သွားအတူလာအတူနှင့် ပြောနာ ဆိုမနာသူငယ်ချင်းတွေပါ။

ဝါဆိုနှင့် ရွှေအဆင်းက စီးပွားရေးပြေလည်ကြသည့် အသိုင်းအဝိုင်း

က ပေါက်ဖွားလာသူတွေမို့ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းတက်နေကြသူတွေပါ။ ပိတောက်ကတော့ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝနှင့် ဆင်းရဲချို့တဲ့ သူမို့ ကိုးတန်းအောင်လို့ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းကို မတက်နိုင်ရှာတော့ပေ။

"မိုးရွာတော့မယ် ထင်တယ် ပိတောက်၊ တို့ ပြန်ကြရအောင်"

ရွှေအဆင်းက အံ့သည် ထက်အံ့ မှိုင်းသည် ထက် ပိုမှိုင်းလာသော ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်၍ ဆိုလေလျှင်...

"နင်တို့ ပြန်ချင်ပြန်လေ၊ ငါက ဒီလယ်ပိတ်မှ ပြန်လို့ ရမှာ ဟ။ ဒါ ဒီနေ့အတွက် အပြတ်ယူထားတာ ရွှေအဆင်းရဲ့ "

"ပြီးတော့မှာ ပဲဟာ။ နင်မစောင့်နိုင်ရင် ပြန်...ရွှေအဆင်း၊ ငါကတော့ ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ ထိ ရောက်အောင်ပဲ ပို့လိုက်တော့မယ်"

ရွှေအဆင်းရဲ့ ခြေသလုံးက ဆစ်ခနဲ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သလို ရှိနေသဖြင့် ငဲ့ကြည့်မလို့ လုပ်ရင်း မကြည့်ဖြစ်သေးဘဲ...

"ငါတစ်ယောက်တည်းတော့ မပြန်ပါဘူး။ နင့်လို အတူတူပဲပေါ့"

ပြောပြီးမှ ရွှေအဆင်း ခြေထောက်ကိုမြှောက်၍ ငဲ့ကြည့်လိုက်စဉ်

"အမယ်လေး ...မျှောကြီး"

"ဟ..."

"လုပ်ပါဦး"

ရွှေအဆင်း ကြောက်လန့်တကြားနှင့် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဝါဆိုကို ပြေးဖက်ထား၏။ ဝါဆိုမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ပျိုးတွေဆုပ်ကိုင်လျက်မှ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေလျှင်...

"ခြေထောက်မြှောက်လေ ရွှေအဆင်းရဲ့ "

"ငါကြောက်တယ်"

ပိတောက် ရွှေအဆင်းခြေထောက်ကို ဆွဲမပြီး ၊ လက်ဝါးထဲသို့ တံတွေးများ ထွေထည့်ကာ မျှော့ကိုဆွဲခွာ၍ တစ်ဖက်လယ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည် ။

"ဖယ်ပြီးပြီ မရှိတော့ဘူး"

ပြောပြီး ဝါဆို ကိုယ်ကိုတွန့်လိမ်ကာ ခွာလိုက်မှ ၊ ရွှေအဆင်းသူမအကြောက်လွန်ပြီး ဝါဆိုကို ဖက်ထားမိတာ သတိရလျက် မျက်နှာပြင်လေး ရဲသွားသည် ။

"အဟွန်း..."

ပိတောက် မချို့မချည်ရယ်တော့ ဝါဆို စိတ်မလုံစွာနှင့် မျက်နှာလွဲသွားလေတော့သည် ။

အခန်း(၂)

ဝါဆို..

အိပ်ရာမှ နိုးလို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုစမ်းယူပြီး လက်မှ နာရီကို ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်တော့ မနက်လေးနာရီကျော်နေပြီ။ ဒီအချိန်က သူ့အတွက် အချိန်ကောင်းမို့ အသာလေးခြေဖွ၍ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့၏။ ဘဲတွေအကုန် ဥမချသေးရင်တောင် တချို့တစ်ဝက်တော့ ဥနေပြီပေါ့။

ဝါဆိုတို့ အိမ်က ဘဲအကောင် တစ်ထောင်ကျော် မွေးထားပြီး၊ မွေးမြူရေးလုပ်နေသူတွေပါ။ ဘဲကျောင်းသားတစ်ယောက် ငှားထားပြီး ဝါဆိုအစ်ကို ကြာညိုက ဘဲတွေကိုပဲ ဂရုစိုက်ရသူ။ ဝါဆိုအဖေက စီးပွားရေးလာဘ်မြင်တဲ့ နေရာမှာ သူ့လိုလူ နှစ်ယောက်မရှိဘူးလို့ ပင် ရွာနီးချုပ်စပ်တွေက ပြောကြသည် အထိ စီးပွားရေးသောင်းကျန်းသူ ။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း လယ်ဧက သုံးဆယ်ကျော်ကို စာရင်းငှားတွေနှင့် ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေပြီး ဇနီးဖြစ်သူမှာ လည်း ချက်ရေးပြုတ်ရေးနှင့် မနားရပေ။

"အဟမ်း..အဟမ်း.."

ဖခင် ချောင်းဆိုးသံကြောင့် ဝါဆို တံခါးမှာ ကျောက်ပဲ၍ အသက်မရှူဘဲ အောင့်ထားမိသည် အထိ လန့်သွား၏။

အဖေ့နီးလာတာနဲ့ တိုးရင် ဒုက္ခဟု တွေးပြီးမှ အရဲစွန့်ပြီး ခြေဖွ၍ ဘဲခြံဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည် ။ ဒီအချိန်ဆို ဘဲခြံစောင့်အိပ်တဲ့ ကိုကြီးတို့

ဆရာတပည့်တွေ ခေါ်လို့ ကောင်း၊ ဟောက်လို့ ကောင်းတုန်းပေါ့။

"သူခိုး...သူခိုး"

"ဗုဒ္ဓေါ.."

ဝါဆို ဘဲခြံဘေးကို ပြေးကပ်ပြီး ငြိမ်သက်နေတော့..."

"အား..ကိုက်တယ်"

ပုရွတ်ဆိတ်တွေကိုက်လေသဖြင့် ဝါဆို နေရာရွှေ့ကာ ခါထုတ်လိုက်
၏။ ကိုကြီးတို့ ဘက်ကိုက ပြန်ခဲ့ကြည့်လိုက်တော့..

"ဟွန်း..သင်းတို့ က ယောင်နေတာကိုး"

ဘဲဥတွေကောက်ပြီး ဝါဆို ပုဆိုးခါးပုံစထဲထည့်လိုက်စဉ်...

"ဟေ့ကောင်..."

"ဟမ်..."

"အဲဒါ မင်းဘာလုပ်တာလဲ"

"ကိုကြီး"

"ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဘာလုပ်တာလဲလို့ ငါမေးနေတယ်လေ"

"အဟဲ၊ ဟို...ဘဲ...ဘဲဥကောက်တာ"

ကြာညိုက ဝါဆိုလက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး...

"ဘာလုပ်ဖို့ ကောက်တာလဲ"

"ဟိုလေ...မနက်ကျ ကိုကြီးကောက်ရမှ ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ကျွန်တော်
စောစောစီးစီး ကူကောက်ပေးနေတာပါ...အဟီး"

"အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ။ မင်းအကြောင်း ငါမသိရင် ခက်မယ်"

"ကိုကြီးက ဘာသိတာလဲ"

"ဟေ့ကောင်၊ မင်းက ငါ့နောက်မှ ထမင်းစားရတဲ့ ကောင်ပါကွ။ မင်း ခြေလှမ်းလိုက်တာနဲ့ ခရမ်းသီးတွေ ခြံထဲက ခိုးဆွတ်ပြီး ပေးတာကအစ ငါသိတယ်"

"ဘယ်သူ့ကို ခိုးဆွတ်ပေးလို့ လဲ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ"

"ပိတောက် ကိုလေ"

ဟုတ်တာတွေပြောတော့ ဝါဆိုငြိမ်ချက်သာကောင်းသွားလေ၏။ ဝါဆို အဖေက စည်းစနစ်ကျသူမို့ ခြံထဲမှာ မြေကွက်လပ်မထားဘဲ ဗူး၊ ဖရုံ၊ သခွား၊ ခရမ်း စသည် ဖြင့် ရာသီအလိုက် စိုက်ပျိုးသေးသည် မို့ ဝါဆိုဒီလို လုပ်ခဲ့မိတာပါ။ ပိတောက်က ဆင်းရဲချို့တဲ့ သူလေးမို့ ဝါဆိုတတ်နိုင်သလောက် ကူညီပံ့ပိုးချင်သည် ။ ပေးတိုင်းမယူတာ သိသိနှင့် အတင်းထိုးကြိတ်ပေးနေတတ်ခဲ့တာ သူ။

ခုလည်း ...

ဝါဆို ဘဲဥထကောက်တာ ပိတောက်ကို ပေးချင်လို့ ပါ။ ပိတောက် ရွာနှင့်အလှမ်းဝေးသည့် လယ်တွေမှာ ကောက်သွားစိုက်ရင် ထမင်းထုပ်စာအတွက် ဟင်းရအောင်လို့ လေ။

"အခု မင်း...ဘယ်နှလုံးကောက်ပြီးပြီလဲ"

"လေးလုံး"

"တစ်လုံးထပ်ကောက်ပြီး ငါးလုံးယူသွား"

ဝါဆို ကိုကြီးသဘောကောင်းလိုက်တာကို မယုံသလိုဖြစ်သွား၏။

"ငါးလုံးဆို ရတယ် မဟုတ်လား"

"ကို...ကိုကြီး တကယ်ပြောတာနော်"

"တော်တော် လျှာရှည်တဲ့ ကောင်၊ ကောက်မှာ ကောက်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ကျေးဇူးပဲ ကိုကြီး...သင့်ခံယူ"

"ဘာ...ဘာသန်းယူလဲ၊ မယူဘူး...ငါ့ခေါင်းမှာ တောင် လဲရင် ဖိတ်လောက်အောင် သန်းပေါနေတာကို"

"ဟာ...ကိုကြီးကလည်း ခေါင်းမှာ ကပ်တဲ့ သန်းကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ကျွန်တော်ပြောတာက အင်္ဂလိပ်လို သင့်ခံယူ...သင့်ခံယူ"

ကိုကြီး ...ဝါဆိုကိုစနောက်၍ ခွကျကျပြောလိုက်မှန်း ဝါဆိုသိပါသည်။ ။

"ဟေ...ဟုတ်လား ၊ မသိပါဘူးကွာ...မင်းပြောတဲ့ ဟာက မြန်မာလို ဘာလဲကွ"

"ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောတာ ကိုကြီးရ"

"ဘာတွေကို ကျေးဇူးတင်နေတာလဲ"

"အဲ..."

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အသံကိုကြားတာနှင့် ဝါဆို ဘဲဥတစ်လုံးကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်သည်။ ။ မိုးစင်စင်မလင်းသေးတာကြောင့် အဖေ မမြင်နိုင်ဘူးဟု ကိုကြီးပြောတဲ့ အတိုင်း ငါးလုံးပြည့်အောင် ကောက်လိုက်တာပါ။

"အဖေ.. လာပြီ"

"ဟိုကောင် ဝါဆို အသံကြားလိုက်သလားလို့ "

ကြာညိုက ဝါဆိုရှေ့မှ ကာရပ်လိုက်ပြီး..

"ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ ညီလေးက ကျွန်တော့်ကို ဘဲဥကူကောက်ပေးမလို့ တဲ့ "

"ရာရာစစကွာ...မင်းတို့ ဘယ်တုန်းက ဒီအချိန် ဘဲဥကူကောက်ဖူးလို့ လဲ။ မနက်ရှစ်နာရီ ကိုးနာရီမှ ကောက်နေကျကို၊ ဘဲတွေလန့်ပြီး မဥဘဲ နေတော့မှာ ပဲ။ သွား...သွား...ဘဲခြံထဲက ထွက်ကြ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လက်တို့ ပြီး ဘဲခြံထဲက ထွက်ခဲ့ကြစဉ် ...

"ဝါဆို"

"ခင်ဗျာ"

ဝါဆို လန့်ထူး ထူးလိုက်၏။

"မင်းခါးပိုက်ထဲက ဘာတွေလဲ"

"အဖေ ဘာမြင်လို့ လဲ"

"မြင်တာပေါ့ကွ၊ ဝေလီဝေလင်းပေမယ့် ငါ့မျက်စိမဝါးဘူး။ ဒီမှာ ဓာတ်မီးနဲ့ ကွ"

ပြောရင်း ဦးသန်းတိုးက ဝါဆိုကို ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သည် ။

"အဲဒီ ဖူးဖူးဖောင်းဖောင်းတွေက ဘာတွေလဲ"

"ဥ...အဖေ"

"ဘာကွ"

"ဪ...ဟို...အဟဲ၊ ညီလေးက ကျွန်တော်နဲ့ ဥလာပြိုင်တာ အဖေ။
ဘယ်သူ့ဥက ကြီးလဲ သိချင်လို့ တဲ့ "

"ဟေ့ကောင်...မင်း"

ဦးသိန်းတိုး လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လေတော့
ကြာညိုလက်တကာကာနှင့်သာ...

"မဟုတ်ဘူး အဖေ... မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်တယ် အဖေ...အဟဲ"

" မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်တယ်"

"ဟေ့ကောင်တွေ တိတ်စမ်း၊ တစ်ယောက်က ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူး နဲ့ ။ ငါက ဘယ်လိုနားလည်ပြီး ဘာကိုယုံရမှာ လဲကွ"

ဝါဆိုက ရှင်းဦးဆိုသည့်သဘောနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူကို တံတောင်နှင့်
တွတ်လေ၏။ ကြာညိုက အဖေ့ကို ကြောက်သလို ညီကိုလည်း ချစ်သူမို့
ကော်လုံးကပ်လုံးတွေ အပြေးအလွှားစဉ်းစားကာနှင့်...

"ဒီ...ဒီလိုပါ အဖေ၊ ရွှေအဆင်းတို့ အိမ်မှာ လည်း ဘဲတွေမွေးထား
တာ အဖေသိတယ် မဟုတ်လား"

"သိတယ်လေ ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ"

"ဟာ....ဖြစ်တာပေါ့ အဖေရ၊ ရွှေအဆင်းတို့ အိမ်မှာ မွေးတာက မိရိုး
ဖလာ ရိုးရိုးအိမ်မွေးဘဲလေ။ ကျွန်တော်တို့ မွေးတာက မွေးမြူရေးဘဲဆို
တော့ ကွာတာပေါ့။ ကျောင်းမှာ ညီလေးနဲ့ ရွှေအဆင်း သူ့ဘဲဥက ကြီးတယ်၊
ငါ့ဘဲဥက ကြီးတယ်နဲ့ အငြင်းအခုံဖြစ်ကြတယ်တဲ့ "

ဦးသိန်းတိုးမျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။ ဘဲရယ်လို့ ခေါ်ရတဲ့ နာမ်
စားချင်းတူပေမယ့် အမျိုးအစားက တကယ်မတူတာကြောင့်...

"ဆက်ပြော...ငြင်းကြခုံကြတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

ကြာညို လက်ဝါးချင်း အသံမြည်အောင် ရိုက်လိုက်ပြီး...

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ အဖေရဲ့ ၊ ငြင်းကြတော့ ညီလေးမခံချင်ဖြစ်ပြီး ရွှေ
အဆင်းအိမ်က ဘဲဥတွေယူလာတာပေါ့။ အဲဒါ ဘယ်ဘဲဥက
တကယ်ကြီးသလဲ လာတိုင်းကြည့်တော့ ပြိုင်တာ ညီလေးနဲ့ ကျွန်တော်
ဖြစ်သွားပြန်ရော။ ဒီတော့ သူ့ဥက ကြီးတယ်။ ကျွန်တော့်ဥက ကြီးတယ်
...ကျွန်တော့်ဥက ကြီးတယ်...သူ့ဥက ကြီးတယ်"

"ဟေ့ကောင်...ဟေ့ကောင်"

"ဗျာ...ဘာလဲ အဖေ"

"မင်း ပြောနေတာ ကြားရတာ တစ်မျိုးကြီး ၊ ရှေ့က ဘဲဥဆိုတာ ထ
ည့်ပြောလေကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ၊ ဘဲဥ...ဘဲဥ"

ကြာညိုက ရှေ့မှာ အဖေနှင့် စကားပြောနေတုန်း ဝါဆိုနောက်ကနေ
အသာလေးထွက်သွားလေလျှင်..

"ဝါဆို..."

"ဗျာ..."

"နေဦး..."

ဝါဆို ဘုရားသာ "တ"လိုက်မိတော့၏။ ဘုရား " တ "ဆို အဖေက
ခါးကြီးထောက်လိုက်သည် ကို။

"အခု..မင်းတို့ အကြီးအသေးပြိုင်ကြတာ ဘယ်သူ့ဥက ကြီးလဲ"

"ကျွန်တော့်ဥက ကြီးတယ် အဖေ"

"ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ကိုကြီးဥက ကြီးပါတယ်"

"ဘဲထည့်ပြောကြလေကွာ"

"အဖေဖြုတ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ပြုတ်သွားမိတာပါ"

ဝါဆိုက ပြုံးစိစိနှင့် ကြာညိုကို လက်ကုတ်ကာ ခပ်တိုးတိုးဆို၏။

"ဖြုတ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ ကိုကြီးရဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ လူညွန့်တုံးသွားမှာ ပေါ့"

"ဟေ့ကောင်၊ ငါပြောတာ ဘဲကို"

"အင်းလေ ...ဘဲမွေးတဲ့ လုပ်ငန်းကို ဖြုတ်ရင် ဝင်ငွေလျော့သွားမှာ ကို ကျွန်တော်ကလည်း ပြောတာ"

ကြာညိုရှုတည်တည်ကြီး ပြန်ကြည့်တာကို ဝါဆိုက မမြင်ပေ။ အဖေ့ ရှေ့မှ လွတ်အောင် ထွက်သွားဖို့ သာ ကြံစည်၍ ...

"အား.."

"ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ကိုက်တယ်...ပုရွတ်ဆိတ်တွေ ကိုက်တယ်"

ဒါဆို ယုတ္တိရှိရှိ ခြေထောက်တွေကိုပွတ်သပ်ပြပြီး ပြေးထွက်သွား လေတော့၏။ တကယ်ဟုတ်မဟုတ်ကိုတော့ ဦးသိန်းတိုးနှင့် ကြာညို ၊ ဝါဆိုရပ်ခဲ့သည့်နေရာကို ရပ်ကြည့်ကြမှ ပဲ သိလိမ့်မည်။

အခန်း(၃)

"နင်ပေးခဲ့တဲ့ ဘဲဥတွေကို ငါမယူပါရစေနဲ့ ဝါဆို၊ ငါနင်တို့ ကိုခင်ခဲ့တာ နင်တို့ ပေးလာမယ့် လာဘ်လာဘတွေကိုမျှော်ကိုးပြီး ခင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ"

"တော်တော့ ပိတောက်"

ဝါဆိုအသံက မာဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူက ပေးရင်ယူကျွေးတာစားမှ ကြိုက်တဲ့ သူ။ သူများ အပေါ် စေတနာထားတတ်သည် ဆိုတာထက် ပိတောက်အပေါ်မှာ သူပိုခဲ့သည် လေ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ရှိကြသည့်အနက်မှာ သူနှင့်ရွှေအဆင်းက မပူပင် မကြောင့်ကြဘဲ စားနိုင်ဝတ်နိုင်ကြသူတွေပါ။

ပိတောက်ခမျာမှာ တော့..

အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝနှင့် ဆင်းရဲတွင်းထဲက တွယ်မတက်နိုင်လို့ ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရသည် အထိ ဆင်းရဲနံ့ချာသူလေးပါ။ ဒါကြောင့်ပဲ ဝါဆိုပိတောက်ကိုသနားတာနှင့် သံယောဇဉ်ပေါင်းပြီးပိုခင်ခဲ့မိသည် ထင်ပါ၏။

"နင် ငါ့အကြောင်းကို သိတယ်နော်"

"သိလို့ ဘဲ မလိုချင်ဘဲ လက်ခံခဲ့ရပေါင်းများ နေပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့...

"ပိတောက်..."

ဝါဆိုမျက်တောင့်နီလျက် ပိတောက်ကိုကြည့်ကာ..

"ဒီဘဲဥတွေကို နင်ယူမှာ ထား၊ မယူဘူးလား။ တစ်ခွန်းပဲပြော"

"မယူဘူး"

ဝါဆိုဘဲဥတွေထည့်ထားတာ ပါဆယ်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲကောက်ယူ လိုက်၏။ စေတနာကို ရောင်ပြန်မဟပ်လို့ ကတော့ ဝါဆိုက နှမြောတတ် သူမဟုတ်ပေ။ ကိုယ်ကတော့ မိသားစုအပေါ်မှာ မုသားတွေသုံးပြီး သူမ အတွက် ယူလာခဲ့တာ။

အခု ...

သူမက မယူဘူးဆိုတော့ ဒီဘဲဥတွေကို ဝါဆိုပြန်ယူသွားလို့ ရမလား။ ပိတောက် ဝါဆိုထသွားတာကို လိုက်ကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ...

"ကဲဟာ..."

"ခွပ်..."

"ဟယ်...ဝါဆို.."

ဝါဆို ဘဲဥတွေကို လွင့်ပစ် လိုက်လေသဖြင့် ပိတောက် ကြောင်အမ်း တမ်းလေးဖြစ်သွားသည် ။ နောက်မှ သတိရပြီး ဘဲဥတွေကို ပြေးကော က်တော့ အဖုထုံးပြီး ချည်ထားတဲ့ အိတ်ထဲမှာ သုံးလုံးကကွဲပြီး နှစ်လုံးက အကောင်းတိုင်း ကျန်နေသေး၏။

"နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဝါဆိုရယ်"

"လွင့်ပစ်လိုက်တာလေ။ မမြင်ဘူးလား"

"မြင်လို့ ပြောနေတာပေါ့။ နှမြောစရာကြီး။ ဘဲဥတစ်လုံး တစ်ရာနဲ့

ငါးလုံးဆို ငါးရာကြီးများ တောင်။ အဲဒါ ငါးရာရဖို့ ငါဆိုနေဝက်လောက် ကောက်စိုက်မှ ရတာပါ ဝါဆိုရဲ့ "

"ခုမှ နှမြောပြမနေနဲ့ ပိတောက်။ ဘဲဥရဲ့ တန်ဖိုးက ငါးရာပဲရှိတာ၊ နှင့်အပေါ်ထားတဲ့ ငါးစေတနာရဲ့ တန်ဖိုးက အဖိုးဖြတ်လို့ မရဘူး။ ဒါကိုနှင် က အသိမှတ်မပြုတဲ့ အတူတူ ခွဲပစ်လိုက်တာ အေးရော မဟုတ်လား"

ဝါဆိုအသံက မာနေသည် ။ စေတနာသည် အရာမထင်တော့ ဒေါသ လက်က ဘဲဥသုံးလုံးကို အလှပျက်စေခဲ့၏။ ပိတောက်က ဘဲဥအိတ်က လေးကို ကိုင်၍ ထရပ်လိုက်စဉ်...

"အဲဒါ ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ယူမယ်လေ ၊ ဘဲဥတွေ ကွဲသွားပေမယ့် အိတ်ကမှ မကွဲတာ။ အထဲ က အနှစ်ကို ကြော်စားလို့ ရတာပေါ့"

"ခုမှ လုပ်မနဲ့ တော့ ..ပေးစမ်း"

ပိတောက်လက်ထဲမှ ဘဲဥအိတ်ကို ဝါဆိုဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်၏။

"ဝါဆို ...နှင်ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

ဝါဆို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အိတ်ကိုချည်ထားသော ဖုထုံးကိုဖြည်ကာ ဘဲဥတွေကို သွန်ချလိုက်သည် ။

"ဝါဆို .."

"....."

"မလုပ်ပါနဲ့ "

ပိတောက် တားနေတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဝါဆို မကွဲသေးသည့် ဘဲဥနှစ်လုံးကိုပါ ခွဲပစ်လိုက်သေး၏။

"ဝါဆို နင်တော်တော်အူပုပ်ပါလား။ ကုန်ပါပြီဟယ်"

"ဘာ..."

"အူပုတ်တယ်လို့ ပြောတာ မကြားဘူးလား"

ပိတောက် ကွဲသွားတဲ့ ဘဲဥတွေကို နှမြောလွန်းလို့ မျက်ရည်ပင် ဝဲလာသည် ။ ဝါဆိုအတွက် ဘာမှ မဟုတ်ပေမယ့် ပိတောက်အတွက် ဘဲဥ ငါးလုံးရဲ့ တန်ဖိုးက အထင်ကရ ဖြစ်နေသည် လေ။

"အူပုတ်ရုံတင်မကဘူး...တစ်ကိုယ်လုံးပဲ နှာခေါင်းရှုံ့စရာဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ကိုမှတ်ထား...ငါပေးရင် ၊ ကျွေးတာစား၊ မဟုတ်ရင်တော့ နင့်နဲ့ ငါပြတ်ပြီသာမှတ်"

ပြောပြီး ဝါဆိုခြေလှမ်းကျဲကြီးများ နှင့် ပိတောက်ရှေ့မှ ထွက်သွားလေသည် ။ ပိတောက်မှ တော့ ပြုံးရမလို မဲ့ရတော့မလိုနှင့်သာ။
